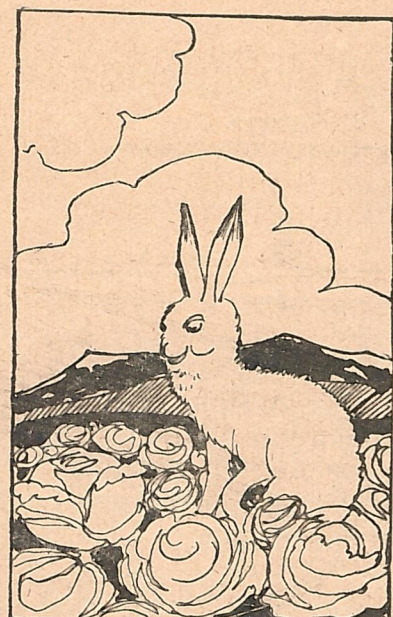

Да лежишъ у гнила слама,
А въвъ пухъ и топла хижа.
Утромъ Меца ще те ближе,
И когато пилци пѣятъ,
Въ люлчица ще те люлѣятъ.
А за тебе, Заяо, тамо
Да ти кажа какво има, —
Три дни ще подскачашъ само.
Би останалъ цѣла зима!
Пекли сж погачи бѣли,
И предъ тебъ бахчи отъ зеле.
А пѣкъ брѣкнешъ ли въ долапа,
Ще намѣришъ хрѣнъ и рѣпа!"

Тѣй додето съсъ забава
Таралежко имъ разправя,
Ето че предъ тѣхъ застана
Подмладената Мечана.

„Де сте трѣгнали, комшии,
Въ тѣзи дълги лѣтни пости.
Или рекли сте и вие
Да ми дойдете на гости?
Стари достове, познати
Обичай е да ги близна.
Заповѣдайте, елате —
Мѣничко месце да гризна!"

Меца почна да присѣга.
Хукна Заяка да бѣга.
Ежко сви се цѣлъ на топка —
Не попадна пакъ въвъ клопка.
А пѣкъ Брѣмбарчо въ земята
Задѣлба се съсъ главата.

И запѣшка пакъ горкана —
Пѣшка старата Мечана,
Че изпусна въ гладни пости
Тѣй добри и харни гости.